

[Statsministeren]

Hvorfor er der kun 11 pct.? Ja, det må skyldes sejhed i systemerne, at man ikke rigtig har tænkt over, at det spiller en rolle for samfundet at have flere kvinder med. Det er derfor, regeringen og folketinget, kan jeg forstå, er enige om, at så må vi prøve en ny metode, og det bliver forhåbentlig i form af et enkelt lovforslag. Det er gået for langsomt hidtil, nu skal det gå noget hurtigere, men på den anden side gør vi ikke noget, som er drastisk eller, jeg havde nær sagt voldeligt. Vi laver nogle enkle lovregler, og så håber vi på, at udviklingen hurtigt vil gå i den rigtige retning.

Jeg tør ikke sige, hvor hurtigt lovforslaget, når det vedtages, vil virke. Den, der er statsminister om fem år, kan jo foretage en opgørelse. Skulle jeg gætte, ville jeg sige, at det var utilfredsstillende, hvis lovforslaget ikke på fem år havde ført med sig, at de 11 pct. var blevet til, skal vi sige 20 pct. Og gør vi det op om ti år, skulle det gerne have ført til, at der i hvert fald er, skal vi forsigtigt sige 30 pct. kvindelig deltagelse i disse offentlige organer.

Jeg tror, at lovforslaget kommer til at betyde en vældig inspiration og samtidig en irritation for vort organisationsliv. Nogle af organisationerne vil nok tage venligt og med forståelse imod lovforslaget, andre vil blive lidt småsure og sige: hvad er nu det for noget, kommer folketinget nu og blander sig i, hvem vi skal indstille, når vi skal udpege til alle disse forskellige udvalg? Foreløbig synes jeg, at reaktionerne ikke har været så sure, men jeg tror, at lovforslaget på en god måde sætter fokus på spørgsmålet, og jeg tror, at lovforslaget vil interessere organisationerne for at opfylde folketingets intention: samfundet har brug for, at flere kvinder kommer med i alle disse nævn, kommissioner osv. Det kan give lidt bøvl, og det kan give lidt besvær for organisationerne. Til gengæld er der ikke meget bureaukrati i det, og det koster ingenting, det er et gratis lovforslag – det kan man ikke sige så tit.

Efterhånden vil der vokse en stemning frem, tror jeg, i vort organisationsliv, der går på, at hvis ikke vi kan opfylde folketingets ønske om at få kvindelige kandidater til rådighed, så har vi grund til at være lidt flove, så er vi nok lidt for gammeldags, så må vi hellere se at tage os sammen.

Der kan være nogle organisationer, der siger: ja men lad os kigge på, hvad vi har af bestyrelser, repræsentantskaber, faglige udvalg, og hvad det alt sammen hedder, lad os lave en status: er der kvinder med? Så vil mange af organisationerne opdage, at det er lidt sløjt, og så vil mange af dem sige til sig selv: ja men det er da noget, vi kan gøre noget ved, lad os kigge os rundt i medlemskredsen. Næsten uanset hvilken organisation der er tale om, vil den opdage: vi har jo dygtige kvinder, som vi bare skal være lidt vakse for at få placeret i nogle af vores udvalg og komiteer osv. Der tror jeg at lovforslaget får en indirekte virkning.

Der er nogle, der siger, at det må være sådan, at når der skal udpeges til kommissioner og nævn, så skal de, der indstilles, være kvalificerede. Der må jeg gøre opmærksom på, at det krav har man jo oprigtig talt aldrig stillet til mændene. Jeg tror ikke, at jeg behøver at sige mere om det tema.

Flere har sagt – ligesom jeg har gjort det i bemærkningerne til lovforslaget – at vi kan da håbe, at lovforslaget i løbet af et antal år vil overflødiggøre sig selv. Det synes jeg ville være en skøn ting. Det kommer nu nok til at tage sin tid. Jeg lægger vægt på, at dette lovforslag kan vedtages med bred tilslutning. Så tror jeg, at det vil virke bedre.

Flere ordførere har peget på problemer ved lovforslaget, som jeg er forberedt på at man nu skal arbejde grundigt med i udvalget.

Fru Helle Degn spørger, om forventningerne vil være opfyldt set fra regeringens synspunkt, hvis der er én kvinde i hvert udvalg. Dertil vil jeg svare: nej, det opfylder bestemt ikke forventningerne. Jeg synes, at vi kun kan sige, at vore forventninger er opfyldt, når vi føler, at vi har nået en afbalanceret sammensætning. Så kan man diskutere vidt og bredt, hvad der egentlig ligger i det ord. Jeg skal villigt erkende, at det ikke er verdens klareste ord, men det er alligevel et ord, som peger på, hvor vi vil hen.

Hr. Povl Brøndsted går imod kønskvotering. Det ville jeg også gøre. Jeg tror ikke, at det er løsningen. Det ville blive et for stift system, og jeg tror ikke, at det brede publikum i vort samfund ville bryde sig om det. Jeg tror, at det er rigtigt at holde fast i, at kønskvotering har vi i Danmark stort set kun